

Kämpen Grimborg

Där sett två käm - par i sommarkväll framför sin bo - ning i Nordens fjäll. Stallbröder
vo - ro de, fö - ga råd - da i järn och stå - l be - stän - digt kläd - da.

Men Grimborg hette väl en av dem,
han grep om hornet med fingrar fem.
Han sa: Jag vågar att för min flicka
det fulla hornet i botten dricka.

Till jungruns dörr gick han ensam då
med järnskodd handske han klappar på.
Statt upp min sköna, skjut ifrån regeln
på dörr'n, ty annars jag bräcker spegeln.

Stallbroder, nämn mig en trofast mö,
så röd som rosor, så vit som snö,
en konungadotter så skön och fager
och henne genast till brud jag tager.

Men jungrun svarade, stolt och fräck,
vem är den friare, djärv och käck?
Med ingen ännu jag möte stämde.
Men hennes vrede ej Grimborg skrämde.

Min stallbror käre, han svarte då,
om du på friarefärd vill gå,
en mö jag känner, så skön bland alla,
men henne vinna lär svårt sig falla.

På dörren han lade skuldran bred,
så lås och regel de föllo ned,
den stolte friaren sig inträngde
och dörren åter behändigt stängde.

Hon vistas uppå sin faders gård,
inom de hundrade kämpars vård,
det kostar livet att dit sig våga
och efter jungfrun det minsta fråga.

Just inte hövlig han då var,
Statt upp min sköna och var snar,
det måste sig eder nu behaga,
att mina stövlar utav mig draga.

Dit vill jag rida, strax Grimborg skrek,
jag lockas alltid av bardalek.
Ej som små jungfrur jag går och krusar,
och kärleksyran mig ej mer rusar.

På gyllne stolen han satte sig,
den jungfrun svarade utom sig:
Dina stövlar jag ej draga tänker,
din näsvishet mig för mycket kränker.

De kämpar redo en midnattsstund
igenom borgens heliga lund,
en bäck de sågo bland blomstren flöda,
det var ej vatten, men blodet röda.

Den stolte Grimborg sticknade då,
han sprang i sängen med stövlar på,
hans stora sporrar i denna villa
det vackra täcket nu rispar illa.

Staketen voro av idel järn,
mot Grimborgs styrka ett ringa värn,
med foten golven han sönderstötte,
och ingen väktare honom mötte.

Det gick nu genast till kungen bud:
med makt vill Grimborg sig taga brud.
Hos kungens dotter han redan vilar,
och till undsättning ej någon ilar.

Och kungen ropte i vredesmod:
Upp kämppar, gärningen kräver blod,
i stål er kläden, men passen tiden
ty Grimborg är som en björn i striden.

Han tog nu jungfrun i snövit hand,
han sade: Kom, följ mig till mitt land.
på sadelknappen han henne höjde
och något motstånd hon ej mera röjde.

Men Grimborg stannade inte förr
än han stod framför sin moders dörr;
där stod nu modern och neg och sade:
Välkommen hem, jag dig väntat hade.

Så hölls där bröllop, så dracks ur horn,
och lurar ljödo från väktartorn
det unga paret till sängs man leder,
när midnatt sig över jorden breder.

Men kort förrän ifrån östansky
den nya dagen har börjat gry
ett vapenbrak över gården hördes,
av vilket sömnen för mången stördes.

En ståtklädd hop utav hovmän stod
kring Grimborgs gård uti övermod.
in trängde kämppar, som hördes fråga,
om inte Grimborg sig ut törs våga.

Hans unga brud hon var ej sen,
hon krängde stövlarne på hans ben,
kring höften spände hon svärd och bälte,
sen satte hon hjälmen uppå sitt ställe.

Sen steg han ut på trappan bred,
han högg omkring sig på kämpased;
de hjälmar rämnade och de klyvdes,
de stolta hovmän ej mera yvdes.

De föllo tusenden för hans svärd,
den leken blev dem helt ömkansvärd,
och ingen enda sig orkar röra
att rida hem och budskap göra.

Men Grimborg var ej trött, ej feg,
han genast uppå sin stridshäst steg,
själv så han red till kungaborgen
att båda kungen den nya sorgen.

De ligga många uppå min gård,
den leken blev dem för mycket svår,
och kungen ropte: jag hämnd skall taga
och hädan skall du ej mera draga.

Och kungen med sina svenners hop,
som svärden höjde med glädjehop,
tillstänger borggår'n dit Grimborg trängde
och hastigt sig på sin stridshäst svängde.

Hans svärd det blixtrade runt omkring,
i denna hovmännens slutna ring,
och inte sårad och inte stungen
han stod allena till slut med kungen.

Och Grimborg såg nu ut fruktansvärd,
han blodet torkar utav sitt svärd;
han sad' till konungen: Blott för din krona
och för din dotter vill jag dig skona.

Och kungen svarte: Du man av järn,
tag du min dotter, bliv landets värn,
där bättre jag har dig vid min sida,
än för din framgång emot dig strida.

Grimborg red hem och han blev i frid,
och vad han gjorde det blev därvid,
och ingen fiende sig vågar röra
så länge svärdet han orkar röra.